

pantomima

Henryk Tomaszewski

WROCŁAWSKI TEATR PANTOMIMY

Dyrektor i Kierownik Artystyczny

HENRYK TOMASZEWSKI

Z-ca Dyrektora Gerard Nowak

XIII PROGRAM

p.t.

„PRZYJEŹDŹAM JUTRO”

collage obrazów pantomimicznych
inspirowanych „Bachantkami” Eurypidesa
i „Theoremą” Pierre Paola Pasoliniego

scenariusz, reżyseria i choreografia

HENRYK TOMASZEWSKI

Muzyka: Zbigniew Karnecki

Scenografia: Władysław Wigura

Asystent reżysera: Jerzy Kozłowski

Premiera 4 marca 1974 r.

W spektaklu uczestniczy Zespół Wrocławskiego Teatru Pantomimy:
 Grażyna Bielawska, Czesław Bilski, Marian Chutnik, Ewa Czekalska,
 Maria Górniaczyk, Krzysztof Heinrich, Danuta Kisiel-Drzewińska, Jerzy
 Kozłowski, Anatol Krupa, Feliks Kudakiewicz, Krystyna Marynowska,
 Karina Mickiewicz, Jerzy Mokrzycki, Wojciech Misiuro, Stefan Niedział-
 kowski, Marek Oleksy, Zbigniew Papis, Janusz Pieczuro, Jerzy Reterski,
 Zygmunt Rozlach, Wiesław Starczynowski, Zdzisław Starczynowski,
 Ryszard Staw, Jerzy Stępiak, Andrzej Szczużewski, Krzysztof Szwaja,
 Maria Swidergał, Zbigniew Żukowski.

Postacie:

Arlekin — Jerzy Stępiak

Człowiek z Natury Dwoisty — Czesław Bilski i Jerzy Kozłowski

Osoby Prologu :

Zeus — Czesław Bilski
 Hera — Jerzy Kozłowski
 Tytan Okeanos — Marian Chutnik
 Ganimed — Feliks Kudakiewicz
 Semele — Maria Górniaczyk
 Dionizos — Zbigniew Papis

Tytani: Krzysztof Heinrich, Jerzy Mokrzycki, Wojciech Misiuro, Stefan
 Niedziałkowski, Janusz Pieczuro, Jerzy Reterski, Zygmunt
 Rozlach, Zdzisław Starczynowski, Ryszard Staw, Andrzej
 Szczużewski, Krzysztof Szwaja, Zbigniew Żukowski.

Osoby dramatu:

R o d z i n a:

Ojciec — Marian Chutnik
 Matka — Danuta Kisiel-Drzewińska
 Córka — Karina Mickiewicz
 Syn — Marek Oleksy
 oraz Służąca — Ewa Czekalska
 Gość — Wiesław Starczynowski

Inni:

Listonosz — Zbigniew Papis
 Fotoreporter — Jerzy Stępiak
 Stara Kobieta — Zdzisław Starczynowski
 Paralityk — Zygmunt Rozlach
 Lekarz — Janusz Pieczuro
 Piłkarz — Jerzy Reterski
 Dziennikarz — Janusz Pieczuro
 Podrywacze — Zdzisław Starczynowski
 Stefan Niedziałkowski
 Mnich — Janusz Pieczuro
 Rekrut — Jerzy Mokrzycki

Pedagog Techniki Pan-
 tomimicznej — Jerzy Kozłowski
 Pedagog Tańca Klasycz-
 nego — Klara Kmitto
 Reżyseria Dźwięku — Hubert Breguła
 Przedstawienie prowadzi — Anatol Krupa
 Kierownik Techniczny — Aleksander Wołodkiewicz
 Realizacja Dźwięku — Mieczysław Gawroński
 Główny Elektryk — Kazimierz Doniec
 Elektryk — Gustaw Herman
 Garderobiani — Roman Wątroba

Po pierwszym akcie przerwa

W przemnogiej postaci
Zjawiają się losy
I niespodzianki urządza nam Bóg.
Miast zyskać, człek traci,
A zysków niebiosy
Śród niespodzianych nie skąpią mu dróg —
Tak było i z tym wydarzeniem.

EURYPIDES „BACHANTKI”

PRZYJEZDZAM JUTRO

Zabawa, którą za chwilę rozpoczniemy, przypomina żonglerkę magicznymi pudełkami: z większych wyciąga się mniejsze, z mniejszych — małe, z małych zupełnie maleńkie i tak bez końca.

Arlekin — symbol i animator teatru — otwiera widowisko z udziałem bogów i ludzi. Bogowie nie byłiby bogami, gdyby nie chcieli zajrzeć do ziemskiego świata, nie próbowali w nim zamieszkać, przemieścić na jego grunt swoich boskich namiętności, upodobań i konfliktów. A więc otwiera się kolejna, ludzka rzeczywistość. Człowieka — jednostkowy teatr osobowości.

Prolog:

Arlekin puścił w ruch maszynę teatru, w którym niczym w dniu boskiego stworzenia, pojawił się Człowiek. Człowiek Dwoisty, niezapisany, bez oblicza, rysów biologicznych bryła. Człowiek ukształtowany z antynomii: dobra i zła, ducha i materii, miłości i nienawiści, odwagi i lęku, namiętności i intelektu. Człowiek niosący w sobie męskie i żeńskie, wieczne i śmiertelne, poprzez formacje historyczne, warstwy kultury, obyczaje, wierzenia, mity. Jemu to naszej pra-formie, w której zakodowano nieśmiertelną treść, Arlekin dedykuje teatr olimpijskich bogów. Zeus i Semele: ziemska namiętność i wieczny ogień zrodzą Dionizosa. Czystego i płomiennego w miłości. Lecz zazdrość budząca nienawiść podszeptnie Herze zbrodnię, która skusi Semele, by spojrzała — śmiertelna — w oblicze kochanka — Gromowładcy. Spojrzała i spłonęła w niszczącym majestacie boga. Tytani rozszarpiają Dionizosa a niesyta zemsty Hera napoi jego krwią Zeusa — ojca.

Puszczone w bieg koło zbrodni zaczną wirować niszcząc ziemian na przemian z niebianami. Oszałały bólem Zeus porazi Tytanów i ponownie zrodzi Dionizosa, jako że bóg może wszystko. Lecz Dionizos będzie już inny. Napiętnowany szaleństwem, namiętnościami i chaosem, które nachylały się nad jego powtórnym poczuciem.

Strąceni Tytani zostaną ludźmi i posłusznie pójdą za Dionizosem, porwani tańcem, radością i szaleństwem. Zejdą na ziemię ukrywając w duszy niewygasłą tęsknotę za utraconą boskością, gnani żalem i pragnieniem powrotu. Dwoiści jak ów Człowiek, ludzki i boski zarazem, śmiertelny i wieczny.

Akt I dramatu: Dionizje

Uroczystość w Fabryce.
Obiad: Ojciec, Matka, Córka, Syn, Służąca i telegram: „PRZYJEŻDZAM JUTRO”. —

Przyjęcie oraz przyjazd Gościa.

Dionizje tęsknoty, pragnienia i urzeczywistnienia.

Akt II dramatu: Bachanalie

Po dionizyjskich uniesieniach nadciąga gęsta noc mrocznych bachanalii.

Ani trywialny realizm, ani poetycka złuda nie mogą stać się receptą na uleczenie świata, na ludzki los. Jest zapewne jakiś „złoty środek”, lecz któż go zdoła wymierzyć? Czy można dotrzeć doń omijając ostateczności?

Pod koniec pojawia się znów Człowiek Dwoisty — ten od którego zaczęło się wszystko, pierwszy aktor teatru Arlekina, twórca bogów. On przyjmie Ojca i zamknie go w embrionalnym śnie. Początek i koniec łączy znak tożsamości. I gdy się to dokona pojawi się aranżer — Arlekin. Jednym gestem zniszczy iluzję. To teatr, proszę Państwa! Naprawdę nic się nie stało.

Co złego, to nie my!

Cena programu 7,— zł

Adres Teatru:

Wrocławski Teatr Pantomimy

Aleja Dębowa 16

53-121 Wrocław

tel. 790-49

